

รธน. มาตรา ๔๑

พ.ร.บ. ภาษีป้าย พ.ศ. ๒๕๑๐ มาตรา ๗

พระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ. ๒๕๑๐ เป็นกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์ให้ราชการบริหารส่วนท้องถิ่นจัดเก็บรายได้เพื่อจัดทำบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น โดยมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง กำหนดให้ผู้ประกอบการค้าหรือเจ้าของป้ายมีหน้าที่เสียภาษีป้ายเป็นรายปี ยกเว้นป้ายที่เริ่มติดตั้งหรือแสดงในปีแรกให้เสียภาษีป้ายตั้งแต่วันที่เริ่มติดตั้งหรือแสดงจนถึงวันสิ้นปีโดยคิดภาษีป้ายเป็นรายงวด เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระผู้ประกอบการค้าหรือเจ้าของป้ายที่เริ่มติดตั้งป้ายในปีแรกไม่ต้องรับภาระเสียภาษีทั้งปี การที่ผู้ประกอบการค้าหรือเจ้าของป้ายต้องเสียภาษีในระหว่างงวดอาจเป็นการเสียภาษีเกินกว่าวันที่ติดตั้งป้ายจริง แต่เมื่อพิจารณาถึงประโยชน์สาธารณะของประชาชนในท้องถิ่นแล้ว การจัดเก็บภาษีดังกล่าวเป็นไปตามหลักความสะดวกในการจัดเก็บ มีความแน่นอนเป็นธรรม มิได้ทำให้ทรัพย์สินของบุคคลเสียหายจากการใช้สอยหรือทำให้สิทธิในทรัพย์สินของบุคคลไม่ได้รับความคุ้มครองแต่อย่างใด แม้เป็นมาตรการที่รัฐกำหนดให้ปฏิบัติตามอันมีลักษณะเป็นการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินอยู่บ้างก็ตาม แต่ก็เป็นการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินที่มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป เท่าที่จำเป็น และไม่กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๑

ย่อโดย นางจินตนา ราชนิมม
นักวิชาการคดีรัฐธรรมนูญชำนาญการ

นางสาวปิยดา บุญเรืองขาว
ผู้อำนวยการสำนักคดี ๑

นายมนตรี กนกวารี
ผู้ทรงคุณวุฒิด้านคดี